

Normalitzar les Coves, normalitzar el País

Eliseu Climent, secretari general d'Acció Cultural del País Valencià

Amics covarxins,

Entre la Plana Alta i el Baix Maestrat, en una zona relativament propera a les terres del Sud de Catalunya, en un context on la llengua parlada s'ha conservat amb plena vigència i on la llengua escrita és present, en major o menor mesura, en la vida pública en el seu conjunt, des de l'escola a l'activitat municipal, amb una certa presència de mitjans de comunicació en valencià, ja vinguen des de València o des de Barcelona, la situació lingüística de la vostra població, amb totes les limitacions que vulgueu, és molt més favorable a la nostra recuperació nacional que la que trobem en moltes altres zones del País Valencià, sobretot a les grans ciutats, on el dia a dia de la llengua i la tasca de renacionalització és ben feixuga i, en alguns moments, pot arribar a ser desanimant. Tanmateix, quan un cert distanciament geogràfic o temporal ens permet contemplar amb major objectivitat la realitat, constatem sense major dificultat que la situació lingüística, cultural i nacional del nostre país ha millorat, i molt, en els darrers vint-i-cinc, trenta anys. Una millora que no ha estat, ni de bon tros, ni tan gran ni tan profunda com molts l'hauríem volguda, això és cert, però que, en qualsevol cas, ha estat molt més intensa que el que uns "altres", els qui ens volien i ens voldrien encara desapareguts com a poble, desitjaven i havien previst.

La situació del País Valencià durant els anys de l'anomenada Transició ofería moltes expectatives certament; alguns s'han acomplert, fins i tot potser a uns nivells que no havíem ni imaginat; altres, per contra, han quedat temporalment pel camí, o han vist disminuir la seua potencialitat, que en alguns moments semblava majoritària, per haver quedat reduïdes a sectors minoritaris però representatius, del conjunt de la població del país. En qualsevol cas, cal no oblidar que aquells anys de la Transició vam viure l'ofensiva més forta i més ferotge que ha patit mai el País Valencià pel que fa al qüestionament de les seues senyes d'identitat, a la seua identificació com a poble, a les seues acceptació, manteniment i consolidació d'aquells trets identitaris que fan que un poble determinat siga ell mateix, i no una regió trista, anodina i despersonalitzada d'un altre país extern.

I aquest ve ser l'objectiu al qual "alguns" ven dedicar molt de temps, molts diners i moltes influències per a

aconseguir imposar-lo en el cervell de tots i cadascun dels valencians. I no van reeixir. La millor prova és que nosaltres som vius i ben vius, més vius que mai, ara i ací, amb més pes i més influència sobre la societat valenciana.

Van ser els anys de la malanomenada Batalla de València. I dic malanomenada perquè en una batalla hi ha dos bàndols enfrontats, amb les mateixes armes. I, en canvi, aquells anys nosaltres ens vam haver de defensar dels atacs, de la manipulació i de l'agressió mental i sovint física, només amb les armes de la ciència i la raó. I aquesta batalla desigual, si no la vam guanyar en tots els seus sectors, podem afirmar orgullosament que la vam aturar. Ara i ací, la llengua catalana com a vehicle de relació entre els valencians, a nivells oral i escrit, està plenament consolidada, amb diferències comarcals i socials evidents, però immersa en un procés de normalització inaturable.

La consciència nacional, que durant alguns anys semblava enfosquida per tantes maniobres i claudicacions, recupera cada dia nou protagonisme, en un context de modernitat i progrés, i entra al segle XXI amb la cara ben alta, lluny de consideracions residuals o folklòriques en el pitjor sentit de la paraula.

El català avui al País Valencià és també la llengua de la informàtica i les noves tecnologies; dels tres canals televisius (i mig) que podem sintonitzar; de les publicacions literàries i científiques, però també festives i informatives en general; d'algunes administracions, almenys d'aquelles que estan al costat del poble i no en contra de la realitat.

Des de les Coves teniu un paper molt important a jugar, en aquesta represa lingüística i nacional. Les grans ciutats són claus en aquest aspecte, d'això tots en som conscients i obrem en conseqüència. Però la xarxa de ciutats mitjanes i de pobles grans, repartits de Nord a Sud de la nostra geografia, han d'assumir també la seua part de protagonisme en la tasca col·lectiva. Quan una població com la vostra assoleix uns nivells mínims de normalitat, està fent avançar amb ella tot el País Valencià arrossegant les rèmores i les contradiccions de les grans ciutats cap al comú objectiu de la plena normalitat.

Per això és tant important la vostra tasca, per això és tant important la vostra participació en el projecte global de país.